

f) *Konsekvenser af den samtidige ændring af bygge-
loven*

Boligministeriet fremsætter som tidligere nævnt samtidig med dette lovforslag forslag til ændring af bygge-loven. Det foreslås heri, at bygge-lovens § 16, stk. 3, ændres. I bygningsreglementet kan det efter forslaget bestemmes, at kommunalbestyrelsen ikke må meddele byggetilladelse, før der er meddelt nødvendig tilladelse efter anden lovgivning til det ansøgte. Boligministeriet har forudsat, at de særlige bestemmelser om tilbageholdelse af bygge-tilladelse i kommuneplanloven, by- og landzonelo-ven, naturfredningsloven, bygningsfredningsloven og miljøbeskyttelsesloven herefter ophæves. Bolig-ministeriet har til hensigt, umiddelbart efter en vedtagelse af lovforslaget, i bygningsreglementet at indsætte en regel om pligt for kommunalbestyrelsen til at påse, at de nødvendige tilladelser efter nævnte love foreligger, inden byggetilladelse udstedes.

På denne baggrund indeholder dette lovforslag bestemmelser om ophævelse af specialbestemmelserne om tilbageholdelse af byggetilladelse i de nævnte love på miljøministeriets område, idet specialbestemmelserne herefter er overflødige. I lovforslagets ikrafttrædelsesbestemmelse (§ 13, stk. 3) er der derfor åbnet mulighed for, at miljøministeren administrativt kan sætte ophævelsen af de pågældende bestemmelser i kraft, når bygningsreglementet er ændret som anført. Dette gælder dog ikke med hensyn til miljøbeskyttelseslovens § 69, der må anses for at være overflødig allerede i dag, jfr. bemærkningerne ad § 1, nr. 9.

g) *Generelt*

I overensstemmelse med den praksis, der i øvrigt følges på miljøområdet, vil en række af de beføjelser, der efter forslaget tillægges miljøministeren, blive delegeret til styrelser i miljøministeriet. Dette gælder navnlig tilsynsbeføjelserne i bygningsfredningsloven og råstofloven, der agtes delegeret til fredningsstyrelsen samt beføjelserne i skovloven og sandflugtsloven, der agtes delegeret til skovstyrelsen. Desuden vil visse tilsynsbeføjelser i henhold til naturfredningsloven blive delegeret til fredningsstyrelsen. Endelig vil det i overensstemmelse med den hidtidige ordning fortsat blive planstyrelsen, der træffer afgørelser i klagesager efter kommuneplanlovens § 48, ligesom planstyrelsen vil varetage ministerens tilsynsbeføjelserne efter forslaget til ændring af sommerhusloven.

4. *Lovforslagets administrative og økonomiske konsekvenser*

Den overvejende del af lovforslaget er en lovfæstelse af, hvad der allerede antages at gælde efter uskrevne forvaltningsretlige regler. Generelt må det på denne baggrund lægges til grund, at disse dele af lovforslaget ikke vil medføre økonomiske og administrative konsekvenser for staten eller de kommunale myndigheder.

Derimod må det antages, at enkelte af de øvrige foreslåede bestemmelser – f.eks. forslaget om ændring af miljøbeskyttelseslovens straffebestemmelse – isoleret set vil kunne medføre øgede økonomiske og administrative byrder. Imidlertid må det forventes, at den effektivisering af retshåndhævelsen, som det klarere lovgrundlag vil indebære, på lidt længere sigt kan opveje det øgede ressourcebehov.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

I denne paragraf foreslås ændringer af miljøbeskyttelsesloven.

Til nr. 1

Efter miljøbeskyttelseslovens § 42 kan den myndighed, der efter miljøbeskyttelseslovens §§ 35–36 og § 38 kunne have eller har meddelt godkendelse af en særlig forurenende virksomhed m.v., nedlægge forbud mod fortsat drift og eventuelt forlange virksomheden, anlægget eller indretningen fjernet, såfremt der ikke foreligger godkendelse som foreskrevet i §§ 35–36 og § 38, eller vilkår for en godkendelse som nævnt i §§ 35–38 overtrædes.

Med den foreslåede ændring af § 42 ophæves den godkendende myndigheds lovbestemte adgang til at nedlægge sådanne forbud mod fortsat drift i de situationer, hvor en godkendelsespligtig virksomhed drives uden godkendelse. Ophævelsen indebærer ikke nogen ændring i retstilstanden på området. I betænkningen om håndhævelse af bygge- og miljølovgivningen anføres, at forvaltningsmyndighedens beføjelse til at meddele et såkaldt standsningspåbud er så selvfølgelig, at en udtrykkelig lovhjemmel er upåkrævet. Det antages, at forvaltningsmyndigheden har ret til at give påbud herom omgående efter kendskab til, at en aktivitet er påbegyndt uden den lovbefalede tilladelse eller godkendelse.

På denne baggrund foreslås det at ophæve den i bestemmelsen indeholdte hjemmel til at meddele påbud i den beskrevne situation. Det bemærkes, at der stadig består en ulovhjemlet adgang til at give